

[Rager.]

Fag gøres solidariske, idet de jo efter helederes Indstilling maa være interesseret i at kalde paa den størst mulige Stemmeafgivning, og det er dem altid muligt, naar de naar op paa 75 pCt.s Stemmeafgivning ved de isolerede Afstemninger at faa en Afgørelse ved almindelig Majoritet; og naar vi kommer til de samlede Afgørelser, bygges der jo i Virkeligheden kun videre paa en Solidaritet mellem Fagene, en interfaglig Solidaritet, der jo i og for sig ikke er væsensforskellig fra den faglige Solidaritet, som i Forvejen findes.

Jeg tvivler ikke om, at man fra en vis Side vil forsøge Angreb paa Loven, men alle Angreb af den Art vil jeg betegne som demagogiske, hvis de ikke udspringer fra en Lyst hos de paagældende til at fremkalde Arbejdskampe. Der er maaske dem, der mener, det passer i deres Kram at fremkalde Arbejdskamp, eventuelt til Befordring af egen Berømmelse, men kun til Arbejdernes Ødelæggelse, saa vist som det altid er de menige, der maa betale Krigsomkostningerne og tage Følgerne af de foranstaltede Optøjer. Vi ved jo, at det ærede Medlem Hr. Munch-Petersens vejledende Knips i Bukselommerne aldrig har medført Straf, Provokatørrollen er altsaa ret risikoløs i saadanne Tilfælde.

Jeg vender tilbage til § 8 og erindrer om, at det tidligere har været saaledes, at et enkelt Fag har kunnet foraarsage Storkonflikt. Vi erindrer f. Eks. Blikkenslagerne saa langt tilbage som i 1912, hvor der var Lockout een Dag i Anledning af en Afstemning inden for Blikkenslagerfaget. Der er ikke Tvivl om, at ved § 8 udbygges det hidtilværende System rationelt og paa logisk Grundlag. Jeg anser den for et meget værdifuldt Led i Lovforslaget. Af de Dele af Lovforslaget, hvorom der var Enighed i Udvalget, skal jeg kun omtale en ganske enkelt, nemlig den i § 7 indsatte Bestemmelse om Forbud mod Offentliggørelse af Stemmeresultater. Jeg finder, at den Bestemmelse er absolut rigtig, og jeg samstemmer ogsaa med, at man i § 10 har fastsat efter Forholdene strenge Straffe for Overtrædelse, for det er meget nødvendigt, at et saadant Forbud virkelig overholdes. Der kan gaa alt for meget tabt, hvis der sker Indiskretioner under en allerede tilstrækkelig ophidset Stemning, ikke mindst hvis Indiskretionerne giver noget forkert. Efter mit Skøn er Affattelsen af § 7, 3die Stykke, en saadan, at ogsaa forkerte Oplysninger falder ind under Forbudet og ligeledes Udbredelsen af Forlydender. Jeg er ikke Jurist og vil sætte

megen Pris paa at faa en Udtalelse af den højtærede Minister herom, for er min Opfattelse urigtig, forekommer det mig, at vi maa ændre Paragraffen, da selv Forlydender kan virke skadeligt. Jeg indrømmer, at det nok vil være en slem Pille for vor dygtige Reportagepresse at sluge, men jeg forventer, at ansvarlige Journalister, selv om de gennem Aar har været med til at opfanatisere Publikum til at forlange Besked om det, som endnu ikke er indtruffet, og selv om de hylder: hver Dag sin Sensation, alligevel vil forstaa, at her maa et nyfigtent Publikum vente i Samfundets, det vil i Virkeligheden sige i egen Interesse.

Jeg skal med disse Bemærkninger udtale mit Partis Beredvillighed til at gennemføre det her foreliggende Forslag og vor Villighed til, hvis det ønskes, at føre en Forhandling om Enkeltheder i Udvalget.

Gregersen: Den nuværende Lønordning hviler jo fra den 31. Januar i Aar ikke paa en Overenskomst mellem de to Parter, Arbejdere og Arbejdsgivere, men paa et Diktat fra Statsmagten. Dette maatte vi selvsagt gaa imod. Vi kan ikke indrømme Statsmagten Ret til at sige til Arbejdsgiverne: den Løn skal du give, eller til Arbejderne: for den Løn skal I arbejde. Rigsdagen og Regeringen kan, klassevalgt og klassebestemt, som den er, aldrig være nogen uvildig Dommer og maa ikke være Højesteret i den Slags Sager. Det synes jeg ogsaa, vi fik et Indtryk af, da vi hørte det ærede Medlem Hr. Lundberg sige, at Lockout-Loven burde forlænges, og et Sted længere henne i sin Tale antyde, at i Øjeblikket vilde det ikke være rart for Arbejderne at tage en Lønkamp, fordi de under de nuværende Forhold stod mere svækkede end tidligere. Det viser, at Statsmagten ikke kan være nogen uvildig Dommer, ikke kan være Højesteret i Lønspørgsmaal. Lovforslaget om Mægling i Arbejdsstridigheder er da ogsaa Indledningen til en Ophævelse af denne Tilstand, hvad vi kun kan hilse med Tilfredshed. Vi mener dermed ingenlunde, at Arbejdsgivere og Arbejdere har uindskrænket Ret til at slaas, som de vil. Der er 3 Parter i den Sag: Arbejdere, Arbejdsgivere og den øvrige Del af Samfundet. Vi har i Historien lært om to Lande, der stadig førte Krig med hinanden om et mellemliggende Land, der altid var Skueplads for disses Kamp, og som altid maatte betale Omkostningerne derved. Det er netop den Stilling, som Samfundet indtager, at ligegyldigt om Arbejdsgiverne eller Arbejderne sejrer, vil